

překvapení: neboť fixlovali všichni. Až jednou jednomu obru se podařilo vrhnout stín daleko za Krakov a řekl s klidem, že už hrát nebude, že je největší.

Vědci už asi nezjistí, kdo dal komu první facku. Já mám za to, že ten, kdo nejvíc fixluje, nejvíc se brání proti jinému fixlování. Takže tu první facku podle mé teorie dal nejspíš ten obr z Čerchova obrovi, kterému dopadl stín až za Krakov. Je to celkem jedno, kdo to začal, avšak rvačka, která z té facky povstala, byla vskutku obrovská.

Obří dech plný zloby i nadávek a facky poletující z hory na horu, to všechno zvedlo mrak prachu, loňského listí i jehličí, mrak zaclonil slunce a v nastalé tmě jako by se celá Šumava bortila na cucky.

Obři do sebe mydlili, občas to blesklo jiskrou vykřísnutou balvanem, který skálu drtil, lidičky utíkali z vesniček, zachraň se, kdo můžeš, leč stejně jich tam mnoho zůstalo pod lavinami vývratů a trosek obří války. Až za sedm týdnů a sedm neděl mrak zloby a špíny se usadil a na Šumavě začalo svítat.

Sluníčko se nestačilo divit. Svítilo sice opět na Šumavu, ale na jinou Šumavu, než kdysi znalo. Po obrech ani stopy, místo zelených hor hromady balvanů a šutrů.

Dvě stě let trvalo, než déšť vymyl rány, než sluníčko je vysušilo, než se břízky začaly bojácně vracet mezi suť a než si potoky a říčky našly nová, stálá koryta.

A ještě jednou dvě stě let, než mohl na Šumavě vítr rozhoupat vrcholky vysokých smrků.

A ještě jednou dvě stě let, než se do údolí mohli vrátit noví človíčekové, než mohli začít znova svou práci.

A to všechno zavinili dva obři, kterým nestačilo, že jsou obři, ale kteří chtěli být obři ještě obrovatější.

A proto hra na většího by měla být jednou provždy zakázána.